

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

O „încarcerare” juridică și morală ce ne-ar putea elibera de sub lespezile decembriste...

Cezar Adonis
Mihalache

Mizerabil nu este faptul că anunțul finalizării anchetei în Dosarul Revoluției, și trimiterea acestuia în instanță, a fost făcut de un procuror al regimului comunist... Ordinară este încercarea unor avocați de cas(t)ă pesedistă, penibili oratori ai apărării cu orice preț a in-

mecanismele roșii din acțiunile lor de denigrare, ducere în derizoriu ori de creare a altor perdele de fum, dar ar fi dat timp instanței să preia dosarul, mecanismele proiliesciene trebuind să caute alte căi de „atac”. Pentru că, în momentul finalizării cercetărilor în Dosarul Revoluției, singurul punct vulnerabil al acestuia îl reprezenta tocmai persoana care va face oficiile de trimitere în judecată.

conspirației, în repere ale mitizării rolului acestui personaj. În plus, nejudicarea lui Ion Iliescu în timpul vieții, le-ar fi lăsat urmașilor PCR-FSN(PDSR-PSD) posibilitatea recuperării imaginii acestuia în Istorie.

Așa, judecat și culpabilizat, politrucii roșii, vor avea mult mai mult de lucru pentru a recupera imaginea „fondatorului” lor. Pentru că nu-l vor putea „reda” generației următoare doar

Timp european pierdut...

George
Alexander

Europa Unită nu e deloc în cel mai bun moment al ei. Și tocmai în 2019, când trebuie să-și înnoiască și Parlamentul, și Executivul (Comisia Europeană). Dacă alegerile europarlamentare din mai sunt vedeta primăverii politice europene (în sensul propriu, nu arab, al sintagmei), schimbarea „guvernului” UE, la 31 octombrie, va fi și el un fapt cu extensii. Fie și pentru că, vorba înțeleptului Murphy, „Dacă ceva poate merge prost, administrația o va face întreit”. Luând parcă în serios această „lege murphyana”, publicația belgiană „Express” prezintă un bilanț de-a dreptul dezastruos al prestației Comisiei Europene încă în exercițiu, sub titlul „Cei cinci ani pierduți ai Comisiei Juncker”.

Principala realizare a acestei echipe – recunoaște publicația belgiană, ca de altfel și alte prime bilanțuri ale unor instituții și mass media europene – sunt noile acorduri comerciale ale UE cu parteneri importanți ca Japonia și Canada și chiar derularea de până acum a partidei delicate (încă în desfășurare) cu America președintelui Trump. Dar eșecul capital al Comisiei Juncker este Brexitul. Pentru mulți comentatori, decizia Marii Britanii de a ieși din UE se datorează în principal extinderii prerogativelor comunitare și concentrării lor în „Europa birourilor” de la Bruxelles, operațiune în care echipa Juncker a fost surprinzător de eficientă, în ciuda cererilor tot mai explicite ale Londrei și ale altor capitale de a reformare a UE pe un model mai apropiat de unul confederal. Actualei Comisii Europene i se reproșează de altfel și ignorarea valului populist, suveranist, antisistem, eurosceptic etc. care a sporit vertiginos în ultimii ani. Ba, mai mult, netulburată de mutațiile politice continentale, Comisia a continuat să pună în mișcare felurite inițiative de îngrădire a dreptului de veto și a principiului unanimității în domenii sensibile cum ar fi politica

externă și fiscalitatea.

Păguboasă este calificată și prestația Comisiei în ce privește inițiativele sale legislative, mult mai puține decât în legislaturile precedente și lansate fără o analiză aprofundată a impactului lor. La acest capitol, analiștii vesteuropeni îl nominalizează explicit pe foarte vocalul și vizibilul comisar european (olandez) Frans Timmermans, mult mai activ ca tribun înflăcărat în marile incinte europene decât ca legiuitor al integrării în grupuri de lucru restrânse și eficiente

Iar șirul eșecurilor Comisiei Juncker continuă cu gestionarea defectuoasă a crizei euro, a crizei migrației, a reglementărilor privind concurență – toate acestea concurând la accentuarea clivajelor din interiorul Uniunii și, în mod deosebit, la creșterea euroscepticismului în Europa Centrală și Răsăriteană. „UE a risipit credite inutile pentru a critica reforme judiciare discutabile în Ungaria și Polonia” – apreciază expertul Pieter Cleppe de la think tank-ul Open Europe din Bruxelles, care sintetizează și un verdict final: „Concluzia? Comisia Juncker obține un scor bun în domeniul liberului schimb la nivel internațional. În rest, din nefericire, ea capitalizează cinci ani pierduți. Punctul cel mai defavorabil este pierderea Marii Britanii ca membru al UE”.

Privind și el în retrovizorul UE, comisarul european (francez) Pierre Moscovici mărturisea, cu gândul la apropiatele europarlamentare: „Pentru prima oară în viața mea de european, mi-e frică”. Dar sondajele institutului Euler Hermes suntceva mai încurajatoare pentru integraționistii duri și puri: ele estimează că „doar” 38 la sută din viitorii membri ai Parlamentului European vor fi eurosceptici.

fractorilor social-democrați, de a induce ideea că un asemenea parcurs al dosarului ar putea duce la nulitatea acestuia. Un tertip, scârbos înainte de a fi huli-ganic, prin care se vrea amânarea momentului pe care românii îl așteaptă de trei decenii: judecarea lui Ion Iliescu.

Augustin Lazăr, ca fost procuror al RSR (nu „al regimului”, așa cum au fost multe sterpe din aceea vreme, înregimentate după 1989 întru’ denigrarea României prin forurile europene), ar fi trebuit să intuiască faptul că anunțul său va fi urmat de un val de riposte manipulative și denigratoare dinspre „jucătorii”, „actorii”, cozile de topor și beneficiarii de sinecuri ai ciumei roșii. E drept, a așezat un soi de barieră împotriva denigrării pe conținut a dosarului de către aceste otrepe cu adevărat ceaușiste, cerându-și scuze pentru acele vremuri. Dar ar fi trebuit să meargă până la capăt, pentru a „sigila” drumul dosarului către Justiție, printr-o demisie personală după anunțarea momentului istoric al trimiterii Dosarului Revoluției în instanță.

Nu, nu ar fi oprit

Pe de altă parte, tocmai această formă de atac strict asupra lui Augustin Lazăr s-a constituit într-un argument al faptului că actualul procuror general a fost exact persoana potrivită pentru a face acest demers final. Pentru că, în fond, un procuror care a activat în timpul regimului comunist, fără a fi fost dovedit ca ieșind, prin activitatea lui din acei ani, din cadrul juridic (este adevărat, nu și moral) al Justiției acelor vremuri, era cel mai potrivit să facă acest gest, fiind și o punte spre o necesară eliberare de povara pe care o ducem de trei decenii.

Evident, instanța nu va reuși să rezolve integral Dosarul Revoluției... Cel puțin, nu din putința de a desface și ultima iță de mister. Dar se poate pronunța asupra vinovăției unui personaj a cărui responsabilitate nu poate fi negată.

În mod cert, s-a vrut ca acest dosar să ajungă în instanță după ce va fi crăpat tocmai personajul în cauză... Pentru că, din acel moment, tot ce reprezenta încă „mister” și „necunoscute” în anchetele procurorilor s-ar fi transformat, din monede de schimb pentru fel și fel de teorii ale

pe vorbe și fotografii, ci vor avea nevoie și de o rejudecare a procesului pentru eventuala reabilitare a personajului Ion Iliescu.

Un drum lung dacă Ion Iliescu va apuca să fie judecat. Condamnarea lui nici nu mai contează, poate sta în papuci în pragul morgii istoriei. Se poate bucura de ultimele transpirații ale celui „va fi” sau „nu va fi”, pe care românii le încearcă de trei decenii. Dar o dată stabilită vinovăția, vor fi nule de drept toate „institutele” de procesare a imaginii sale pentru posteritate, feluritele structuri-organizații, atât „de documentare” dar și sinecuri financiare pentru cronicarii iliescieni, iar Ion Iliescu va fi deferit, postJustiției, tocmai adevăratului judecător în timp, Istoria.

Pentru că abia atunci sufletele celor încarcerati sub lespezile de ciment ale cimitirelor unde ne-au fost îngropate Drep-tatea, Adevărul și Rostul își vor găsi liniștea.

Împotriva falsificării istoriei! Data intrării României în Primul Război Mondial

Ioan
Scurtu

În august 2016 s-au organizat mai multe sesiuni științifice, dezbateri, expoziții, adunări festive (comemorative) prilejuite a împlinirea a 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial, care pentru români a avut o semnificație cu totul deosebită (vezi Constantin Kirilescu, *Istoria Războiului pentru Întregirea Neamului*, 2 vol., 1922-1924).

Pentru guvernanții de la București, pentru Armată, pentru unele muzee, dar mai ales pentru mass-media, data intrării României în Război a fost 27 sau 28 august 1916.

Astfel, în ziua de 27 august 2016 a avut loc festivitatea desfășurată în Parcul Carol din București, la Mormântul Eroului Necunoscut, la care a luat cuvântul Klaus Iohannis. Președintele României a declarat: „În 1916, la 28 august, România a decis să se alăture războiului, împotriva Puterilor Centrale (Germania, Austro-Ungaria, Turcia și Bulgaria)”. Acest text – atât de mic – conține două greșeli: decizia de intrare a României în război nu a fost 28 august, iar declarația de război nu a fost făcută Germaniei, Turciei și Bulgariei, ci numai Austro-Ungariei.

Din surse mass-media aflăm că „Ministerul Apărării Naționale a organizat o serie de manifestări pentru celebrarea a 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial, la 27 august 1916”.

O altă știre: Muzeul Național Cotroceni a organizat o expoziție „pentru a marca duminică, 28 august 2016, împlinirea a 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial, decizie adoptată în cadrul istoricului Consiliu de Coroană care a avut loc la Palatul Cotroceni”. [Știrea este inexactă – Consiliul de Coroană a avut loc cu o zi înainte]

Mulți români, mai ales tineri, se bazează pe informațiile oferite de Wikipedia. În articolul Participarea României la Primul Război Mondial, Wikipedia menționează: „România a fost pe rând: țară neutră în perioada 28 iulie 1914 – 27 august 1916, țară beligerantă de partea Antantei în perioada 27 august 1916 – 27 noiembrie 1917, în stare de armistițiu în pe-

rioadă 27 noiembrie 1917 – 7 mai 1918”. În acest text este un amalgam calendaristic: se folosește stilul nou pentru data intrării României în război și stilul vechi pentru data încheierii armistițiului (corect este 26 noiembrie/9 decembrie 1917), apoi din nou stilul vechi pentru semnarea păcii separate (corect: 24 aprilie/7 mai 1918).

Asemenea „licențe” arată limpede că nu sunt cunoscute, nu sunt luate în seamă sau sunt falsificate documentele istorice, din ignoranță, suficiență sau aroganță. Sau poate, mai curând, dintr-un așa zis realpolitik, adică alinierea la „standardele europene”, mai direct spus, la calendarul Uniunii Europene.

Acest mod de a trata un moment esențial din istoria României este un efect al diminuării, până aproape de eliminare, a obiectului Istorie din învățământ, precum și al ignoranței unei mari părți a celor care scriu, vorbesc și fac declarații, fără a avea cunoștințele minime necesare în domeniul respectiv.

Regretabil este faptul că și Ministerul Apărării Naționale, în cadrul căruia funcționează Institutul pentru Studii Politice de Apărare și Istorie Militară, cu renumiți specialiști, s-a lăsat antrenat în activități prin care se crează confuzie în opinia publică privind data intrării României în Primul Război Mondial.

Istoriei au datoriat să promoveze adevărul, așa cum rezultă el din cercetarea documentelor, să nu se lase influențați de informațiile de pe internet, sau de atitudinea liderilor politici. Din contra, ei trebuie făcă corecturile de rigoare, să-i ajute pe politicieni, determinându-i să cunoască și să respecte istoria națională.

Documentele arată că decizia ca România să intre în război a fost validată de Consiliul de Coroană, desfășurat în Palatul Cotroceni în ziua de 14 august 1916. Cităm, spre exemplificare, însemnările zilnice a doi dintre participanții la acest Consiliu:

Alexandru Marghiloman: „14 august 1916 – Consiliul de Coroană. Războiul. Mă duc la Cotroceni cu Maiorescu [...] La ora 10 se întrunesc în sufrageria cea mare de la Cotroceni...” (urmează relatarea privind desfășurarea

acestui Consiliu).

Victor Antonescu: „Consiliul de Coroană care a hotărât intrarea în război a României alături de Antanta a avut loc la Cotroceni, la 14 august 1916, la orele 10 dimineața”.

Menționăm și cele scrise de Constantin Argetoianu: „Intrarea României în război fusese hotărâtă pentru ziua de 14 august 1916. În dimineața acelei zile a fost întrunit la Palatul Cotroceni Consiliul de Coroană ce trebuia să decidă formal declararea războiului”. În opinia lui Argetoianu, „Consiliul de Coroană a fost numai formalitatea constituțională care a consfințit hotărârea intrării noastre în război. Condițiile și data intrării în acțiune fuseseră fixate prin Convenția ultrasecretă încheiată în ziua de 4 august [1916, de România cu Antanta]”

Presa din România, care la vremea respectivă urma exemplul presei din Franța punând pe prima pagina data a zilei următoare, a publicat informații despre acest Consiliu. De exemplu, în ziarul „Adevărul” din 15 august 1915 era tipărit pe prima pagină articolul Ceasul hotărâtor al României. Consiliul de Coroană de astăzi, în care se menționa: „Astăzi dimineața, la orele 10 jum[ătate] se va lua deciziunea definitivă în ce privește soarta mării noastre cauze naționale. Un Consiliu de Coroană a fost convocat pentru astăzi la ora indicată”.

Așadar, Consiliul de Coroană s-a desfășurat în dimineața zilei de 14 august 1916. În urma discuțiilor, 18 dintre participanții s-au pronunțat pentru intrarea României în război, iar doi – P.P. Carp și Titu Maiorescu – au fost contra. În seara aceleiași zile, ministrul României la Viena a comunicat ministrului de externe al Austro-Ungariei că România a decis să-i declare război.

Imediat după Consiliul de Coroană, au apărut ediții speciale ale ziarelor. Proclamația de război, tipărită ca un afiș, a fost lipită pe zidurile instituțiilor publice. Clopotele au început să bată. Lumea a ieșit în stradă.

Nichifor Crainic avea să scrie: „Războiul s-a declarat în noaptea de 15 august 1916. Ah, toată viața mi-am adus aminte de această noapte fericită,

când Dacia strămoșilor avea să renască din cenușa milenară. Cinasem cu scriitorul Mihail Pricopie la un birt modest pe Schitu Măgureanu și când am ajuns la încrucișarea străzii Popa Tatu cu Știrbei Vodă deodată clopotele orașului au început să sune. Și sunau și sunau și văzduhul tremura până la stelele acelei nopți a Sfintei Fecioare Maria. Ieșite ca din pământ, edițiile speciale [ale ziarelor] și proclamația de război vesteau că armata română a trecut Carpații [...] Orașul a început să vuiască frenetic și dinspre Calea Victoriei se ridicau uragane de aclamații. Am alergat să delirăm cu mulțimea înebunită de fericire”.

Încercarea politicienilor din 2016 – din păcate susținuți de unele instituții publice și de mass-media, care au profitat de tăcerea istoricilor – de a schimba data intrării României în război pentru a se alinia la actualul calendar dovedește nu numai necunoașterea, dar și lipsă de respect pentru luptele și jertfele înaintașilor. În memoria colectivă, intrarea României în Războiul pentru Unitatea Națională este indisolubil legată de Sfânta Fecioară Maria, care în calendarul ortodox figurează întotdeauna în ziua de 15 august (Adormirea Maicii Domnului).

Este absolut necesar să se cunoască realitatea, inclusiv în ceea ce privește cronologia datelor istorice. Ca urmare, vom face precizările de rigoare.

În spațiul ortodox, inclusiv în Principatele Române și apoi în România s-a folosit calendarul vechi (iulian) – introdus de Iulius Cesar în anul 46 î.Hr. – până după Primul Război Mondial. Ca urmare, toate datele istorice sunt înregistrate pe acest stil. Stilul nou (gregorian) – decretat de papa Grigore al XIII-lea în anul 1582 – a adăugat la datele stilului vechi (iulian) câte 12 zile în secolul al XIX-lea și 13 zile în secolul al XX-lea. Calendarul nou (gregorian) a fost introdus în România în 1919, când ziua de 1 aprilie a devenit 13 aprilie 1919.

Folosirea stilului nou înainte de 1 aprilie 1919 crează confuzii. Urmând exemplul intrării României în Primul Război Mondial nu la 15 august 1916, ci la 28 august 1916, cum s-a procedat recent, ar trebui să schimbăm întreaga cronolo-

gie a istoriei naționale de până la 1 aprilie 1919.

Ar însemna să nu mai sărbătorim Unirea Principatelor la 24 ianuarie 1859, ci la 6 februarie 1859; să nu marcăm ziua independenței de stat a României la 9 mai 1877, ci la 20 mai 1877; să afirmăm că unirea Basarabiei cu România nu s-a realizat la 27 martie 1918, ci la 9 aprilie 1918. Situația s-ar complica, atingând granițele absurdului, dacă am proceda la schimbarea zilelor de naștere și de deces în cazul unor personalități, precum Mihai Eminescu, I. L. Caragiale, Ion Creangă, N. Bălcescu, Ion C. Brătianu, Spiru Haret etc.

Ca urmare, din respect pentru adevărul istoric, inclusiv pentru datele care jalonează evoluția poporului român de-a lungul secolelor, este necesar să-i respectăm pe înaintașii noștri, care și-au legat numele de o anumită dată calendaristică.

Tot din respect pentru adevărul istoric se impune ca în cazul documentelor istorice semnate de statele care foloseau stilul vechi și de statele care foloseau stilul nou, să fie trecute ambele stiluri. De exemplu, Convențiile politice și Convenția militară pe baza cărora România a intrat în Primul Război Mondial, trebuie să poarte data 4/17 august 1916, folosind atât stilul vechi, utilizat în România și Rusia, cât și stilul nou, folosit de Franța, Marea Britanie și Italia.

Dar nu este corect să se acrediteze ideea că România ar fi intrat în război la 28 august 1916, ci să se respecte data calendaristică reală, care a intrat și în conștiința publică – 15 august 1916. Atunci, de Sfânta Maria, a început Războiul pentru Întregirea Neamului.

Trei „frați” pătați: Lazăr, Koveși și Iohannis...

Maria Diana Popescu

De la șefie la pușcărie” sau, „Lazăre ieși afară”! Și augustul Lazăr va ieși cu mîinile și picioarele priponite, la fel ca victima sa, Iulius Filip! Astea sînt cărțile pe care le va scrie Iohannis după ce va fi lăsat la vatra cu gratii, pentru că, pînă la urmă, imunitatea, protecția și impunitatea lui vor ajunge la fundul sacului! Are și el, spun jurnaliștii de investigații, zeci de dosare pitite. De ce rîdeți? Lăsați omul să ia „Nobelul” pentru literatura închisorilor! Iohannis a editat o nouă carte, cu titlul „EU.RO”: Cică despre cum vede el relația cu U.E. Nu-i greu de ghicit ce a adunat între coperti, dacă scriitorul în ghilimele e sărac în vorbire, în cultură generală și literară, darămite în vizionarism și corectitudine în sens integraționist.

O țară întreagă așteaptă ca Iohannis să semneze revocarea lui Lazăr, iar el se transformă în așa-zis analist pe probleme U.E. Adevăratele probleme din justiție, marile probleme ale românilor sînt acoperite de goarna găurită a lui Iohannis, care lansează în neant cîntări false. O țară întreagă aștepta ca Lazăr să-și dea demisia de onoare, iar el aruncă un șoarece mort în stradă: dosarul revoluției, după treizeci de ani, urmărind reparația imaginii cu o altă mostră de tupeu golănesc. O nouă zonă de diversiune marca Lazăr, cel care a manipulat puterea cătușelor și a creat teroare în vechiul regim, cum a creat și astăzi prin statul paralel. Asta a făcut Lazăr! N-ai cum să scoți torționarul din el! Ca procuror general trebuia să aibă mîinile curate. Lazăr are doar iluzia că sîntem în 2019.

El e dintr-un film mai vechi! Tot în 1985 trăiește prin „deontologie torționară”. A făcut parte dintr-un sistem odios, cum și astăzi! Cei care au suferit de pe urma lui Lazăr ar trebui să facă plîngere penală, cum s-a procedat în cazul torționarului Vișinescu. Unde mai punem că liderul haștagiștilor e trimis în peisajul regizat ca să fluture un ceas și niște cătușe la poarta beteagului Iliescu. Măi Ceaușescule Marian, haștagist plătit, da' lui Lazăr, Koveși și Iohannis de ce nu le arăți cătușele și ceasul?

Trecutul abominabil

al procurorului Augustin Lazăr a ieșit la iveală. Documentul atrocităților comise de acest personaj sinistru a ajuns pe masa președintelui. Acesta avea obligația să semneze revocarea din funcția de procuror general al României! Dar Iohannis n-are nicio reacție. Probabil, îi țîțîie fundul de frică. În momentul izbucnirii scandalului, întrebând de jurnaliști, Lazăr a motivat că e doar o diversiune. După două săptămîni de la minciună, are o ieșire penibilă în fața presei și recunoaște refuzul său în eliberarea deținuților.

N-ar fi ieșiți cu rușinoasele explicații, dacă trei dintre deținuții distruși de el n-ar fi demontat public minciunile sinistrului procuror general al României. Sîntem convinși că numărul lor va crește. Lazăr era cel care decidea ce deținut va fi eliberat sau nu. Se știe că trădătorii de țară (acuzate aduse lui Iulius Filip) erau anchetați doar de Securitate. Asta înseamnă, cumva, că Lazăr a fost omul Securității? Grav este că în C.V., Augustin Lazăr ascunde activitatea „performantă” de la Aiud. Foarte senin, fără remușcare, fără conștiință, fără onoare, la fel ca Koveși și Iohannis, va merge, în zilele următoare, la interviu să ceară un nou mandat de procuror general!

Ei, cam așa stau lucrurile: îl cheamă Iohannis și slăbiciunile sînt marile lui calități! Deci, ce face Iohannis cînd nu știe ce să facă? Își arată mușchii, scrișnește din dinți, iar pe români e ușor să-i impresionezi și să-i urechezi. Coexistă cu poporul cum ar coexista arșița cu gheața și îl țîne în funcție pe Lazăr-torționarul (primitor de spagă în bricege la Aiud), așa cum a ținut-o și pe Koveși, apărută de șacalii Bruxellesului, niște capitaliști extremiști.

Un soi de bezmetici,

(ș)parlamentari europeni, parașutați la Bruxelles ca să facă rău democrației reale a statelor naționale. Antonio Tajani, președintele P.E., membru în partidul cvasicoruptului Berlusconi, care a iscat o nouă controversă prin elogiul adus liderului fascist Benito Mussolini, și infatuatul lătrău de origine olandeză, Frans Timmermans, prim vicepreședintele C.E., care a pus România la zid, amenințînd că o va duce în fața instanței dacă va considera necesar. Ei care trebuie să fie apărători ai statului de drept susțin o persoană cercetată penal.

superpotențați, conferit în perioada basistă, preluat, păstrat, revizuit și adăugit în prezent. Statul paralel nu e altceva decît statul mafiot primit de Iohannis de la predecesorul său. Ah!, Bănescule, vezi că ți se răcește laptele! Magistrații sînt singurii meseriași de top care nu răspund în urma ilegalităților săvîrșite! Grav este că, pînă acum, guvernul n-a fost capabil să pună în mișcare o lege a răspunderii magistraților. O justiție independentă și dreaptă nu e posibilă dacă nu există și responsabilitatea corectei prestații!

drom este manipulator, mincinos, caută tentații imediate, este narcisist, psihopat, dorește să controleze mințile oamenilor, să îi supună, nu iartă pe nimeni dacă simte că în joc este interesul personal; poate fi aparent generos, dar incapabil să ducă ceva la bun sfîrșit. În sinea lui nu recunoaște importanța celorlalți oameni și este interesat doar de a-i folosi. Drama este că povestea lui Iohannis se va sfîrși prost, nu ca în povestea lui Colodi.

El știe foarte bine cine este Lazăr, cine este Koveși, dar s-a aliat cu lichelele împotriva noastră, pentru că în mintea lui, noi, românii, nu avem profilul cerințelor europene. Adică, ceea ce-i cere U.E. e important, nu poporul. Dintotdeauna, ținta lui a fost să se pună bine cu mai marii Europei și, dacă ar fi fost posibil, cu ai planetei. Prin toate acțiunile a luptat numai împotriva României! Oare chiar ne ia de proști sau cu adevărat sîntem proștii Europei!

Încă un mandat pentru Iohannis și gașca de torționari va descalifica de tot România, va implementa mai profund gradul de timpire colectivă, și așa, larg răspîndită. Ferească Dumnezeu să rămînă la Cotroceni după votul din toamna lui 2019! Dacă această catastrofă se va produce, vom spune noapte bună României. Fiecare țară își are arlechinii ei! Noi îi avem pe-ai noștri: trei frați pătați în fărădelegi! Aștia sînt pesta policoloră, cu mască democratică!

Cîrdășia în P.E. pentru Codruța este de-a dreptul scandalosă! O vor pe Koveși pentru că n-au găsit încă un viitor jandarm european ușor șantajabil, cum e ea. Nu degeaba au pardecorat-o!

Cei doi au cerut autorităților române să încetez urmărirea penală împotriva pupilei lor Koveși, cu toate că niciun factor politic european nu poate solicita încetarea unor anchete penale. Brexitul i-a zăpăcit! Sînt speriați și fac regii de viitor, gen „Planul B”! Le e teamă că Imperiul se destramă! Uniunea Europeană trebuia să fie mai întîi o uniune economică, nu politic-dictatorială, tip Uniunea Sovietică a anilor '30-'40. Chiar credeți că aștia doi nu știu despre protocoalele cu S.R.I. și Gestapoul N.K.V.D.-ist din D.N.A.? Timmermans a lăudat strînsa colaborare cu Koveși, dar cum au colaborat un factor politic cu unul juridic? Probabil a instruit-o pe Codruța cum să-i înfunde mai bine pe afaceriștii români și pe „incomozii”, în favoarea statului paralel și a corporațiilor multinaționale.

A cercetat vreodată D.N.A. averile procurorilor și judecătorilor? Comportamentul unor procurori vine ca urmare a statutului de

Orice magistrat care face o justiție fără morală, corectitudine și responsabilitate, oriunde s-ar duce ia cu el și închisoarea dinlăuntrul lui.

Așa! Unde eram? Stați jos, domnule Iohannis! E măturat! Văd că vă arde buza pentru un nou mandat! Cum asta, cînd acest președinte este peste reclamele la medicamente și detergent de spălat rufe în familia corupților? Lumea lui iluzorie se va nărui în fața îngîmfării și fariseismului. Dar să nu ne aruncăm direct la refrenul lui, să ne păstrăm umorul! Un lucru e cert: e doar Iohannis care este și cu ajutorul votului vom scăpa de el! Toată omenirea, inclusiv N.A.S.A. se întrebă cînd vin extraterestrii. Noi, românii de bună credință, ne întrebăm cînd pleacă extraterestrii reptilienii, care țin în gheare puterea. Presupun că sînteți la curent! Știți că Iohannis e contaminat cu toate patologiiile politice: autoritarism, camuflare, sectarism, miopie, clientelism, demagogie, narcisism, dictatură, consens antidemocratic, populism, conflictualism extrem, autism, exces, „sindromul Pinochio”, care poate fi înțeles cel mai bine, dacă îi alăturăm numele. Potrivit științei psihologiei, cel care suferă de acest sin-

Logistica furtului de stat prin siluirea dreptului de a decide!...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar fi reușit să impună „chibuțul” gospodăresc cu venit global, alta era situația acum! Cumpărau și Cumințenia Pământului, refăceau și monumentele unui Centenar lăsat în paragină și câte și câte mai câte! De toate (pentru ei) ar fi făcut cu banii noștri! Pentru că, dacă aveam venitul ăsta de chibiț jidănesc teleormănean per capita de persoană fizică, explodau sponsorizările! Și dinspre cetățenii („gospodăriți” în organizarea fiscală „de dâșii”) și dinspre firme... Și nu doar că peticeau toate bugetele, dar le rămănea și de dat împrumuturi pe la alții! Așa, au trebuit să regândească (efort pentru care o să ne caute încă un ac de cojoc) logistica unui nou furt... Să-i facă „metodologia” pentru aceia ce încă se mai târăsc prin economia românească.

Și cine să conteste noua mârlnie agresivă a acestor cocalari de la guvernare?... Cine să apere, nu drepturile firmelor private, ci litera legii? Aia care însă le mai stă piedică? Un mărunț, e drept, pisată la un minim istoric post-decembrist într’ maximizarea reînțoarcerii spre despotismul postcenușiu, cel al neputinței și ignoranței noastre... Or, să ai un aseme-

nea tupeu încât să vii să promovezi, ba încă în regim de urgență!, un proiect de lege prin care firmele private să fie obligate să sponsorizeze (!) ce decid guvernării, nu are treabă nici măcar cu „principiile” capitalismului chinezesc, ci reprezintă o brutală intervenție peste mediul privat.

Și iar nu vom reacționa... Unii pe principiul capului plecat, alții pentru că vor spune că „o rezolvă românește” și fentează ceea ce aparent chiar proiectul de lege permite, iar alții pentru că vor refuza să creadă că așa ceva este posibil. Pentru că, deși lumea economică românească privată s-a schimbat vizibil în rău, sub ochii lor, și nici măcar în „pași mărunți”, tot nu vor crede...

Unii au impresia că se vor putea trece pe sub această mârșăvie... Și, în loc să sară la gâtul guvernărilor, cu litera legii supreme în mână, să-i radă de la butoanele țării pe aceia care vor să decidă, prin lege, că sponsorizarea este obligatorie (au rescris ăștia sensuri lexicale, ce să mai vorbim de cele fiscal-financiare, nu?!) deja își proiectează rotunjimea colacului de salvare... Prin faptul că legiuitorul, Parlamentul, la inițiativa unor scârbavnici aleși social-democrații, au „scăpat” în proiect obligativitatea sponsorizării făcute de către orice firmă în cuantum de 30 la sută din profitul realizat. Dar

cine mai declară profit în România, nu?! De fapt, nici măcar ecluza acestei lupte, oricum inegale, a mediului privat cu statul, nu mai există, pentru că firmele nici nu mai trebuie să-și mascheze profiturile, să le declare spre zero, să le scoată prin artificii de contabilitate, pentru că oricum prea puțini mai realizează chiar esența pentru care a fost „gândită” noua lege: profitul din afaceri...

Doar că și inițiatorii știu asta! Iar impunerea în regim de urgență poate fi un mod de a fi, cât mai repede, cu mulți pași înaintea „deșteptării” antreprenorilor. Pentru că, după ce proiectul va fi devenit lege, se va schimba ceea ce Fiscul oricum a făcut la nivel de impozitare. Iar în loc de impozitarea profitului, se vor taxa veniturile realizate sau chiar cifra de afaceri. Atunci, toți cei 30 la sută pe care îi vrea statul se vor cumula cu multe zerouri în coadă. Și nu vor rămâne nicidecum într-o contabilitate neacoperită real. Pentru că, fie și din sponsorizări, vor fi trecute de Fisc la datorii. Iar cum legea permite deja statului să devină acționar în orice firmă privată, prin conversia datoriilor în acțiuni autoatribuite, totul ține strict de viteza de mișcare a acestor devoratori ai economiei, nu libere, că ăia s-a fumat deja, ci a aceleia necentralizată încă total.

Aparent, proiectul de lege pare bun pentru mersul unei națiuni. Chiar dacă el vine pe spatele privaților. Fie și obligatorii, sponsorizările ar fi, chipurile, îndreptate spre cultură și sport, deci am putea închide ochii în fața acestui nou abuz de putere al guvernării, nu?! Care, chiar dacă guvernează cu șiful la gâtul privaților, ne vrea binele! Și nu ar trebui să comentăm că se cațără cu picioarele lor îmbuibate de jeg roșu peste litera Constituției...

Doar că, și ăsta da tupeu!, legea creează dedicațiile chiar din enunțul ei, dând guvernului dreptul de a decide spre ce sectoare sportive (mai puțin culturale, că ălea sunt de fapt doar de fațadă), să fie îndreptate aceste sponsorizări impuse. Că vor bani pentru sinecurile unor „rachetiști” care doar nu o să cumpere bazele plantanilor îmbătrâniți, pe care le cedează BNR pentru a-i fi lăsată și ei o feliuță de guvernare monetară, cu banii din buzunar, nu încape vorbă. Dar totuși e vorba de mult mai mulți bani. Pentru că 30 la sută din banii unei firme private (nu banii patronului, nenorociților, ci banii angajaților și ai familiilor acestora, dar numai bugetarii au dreptul la noțiunea de familie „ocrotită”, nu?...) reprezintă enorm. Și până să ajungă la „sponsorizați”, vor ajunge în bugetele de stat sau în

opisurile de urmărire fiscală ale milițianului Orlando...

Nu, mișcarea sportivă ori sănătatea națiunii îi interesează pe guvernanți. Pentru că, atunci, puteau aloca ei părți din impozitele pe profit încasate de la firmele private spre stadioane, asociații sportive... Doar că ar fi trebuit să urmărească și să răspundă pentru angajarea acelor bani. Așa, luați de la privați ca „sponsorizări”, îi pot crucifica politic pe sinecurile dorite, fără să se mai împiedice de explicațiile pe care ar trebui să le dea ca ordonatori de credite.

P.S.:

Cum ar fi dacă firmele bucureștene ar fi obligate să sponsorizeze fix compania de sport a municipalității „vrâncioaicei”? Să vadă cum banii lor se duc pe dividende împărțite la șefii „companiei” sportive? Iar asta trebuie privită cu factor de multiplicare urban și rural, că primăriile din țară nu mai au bani, nu de agrafe și hârtii, că oricum nu le foloseau, ci de salarii... Dreptul la proprietate? Un moft... Iar „uzul lui fruct” dat obligatoriu cotă parte unei reminescente a ideii de libertate și drepturi economice...

Alde Tăriceanu...

spunea: „Cedarea încalcă Tratatul internațional de la Trianon din 1920, care, prin articolul 249, spune că fundațiile românești de pe teritoriul Ungariei, inclusiv Fundația Gojdu, aparțin statului român. Nerespectarea unei prevederi a acestui tratat poate duce la nerespectarea lui ca atare (în întregime)”. Greu de negat este și astăzi afirmația profesorului, tocmai pentru că intensele demersuri ale Ungariei pentru anularea Tratatului de la Trianon o susțin.

Peste câțiva ani, în februarie 2013, primarul U.D.M.R. din Miercurea Ciuc, Raduly Robert, striga cu tupeu că în județele Covasna și Harghita limba maghiară ar fi obligatorie. A urmat declarația stupefiantă a actualului președinte al Senatului, Călin Popescu Tăriceanu, făcută la o întâlnire cu aleșii U.D.M.R. din Covasna, în noiembrie 2014, la Sfântu Gheorghe, declarație mai mult decât edificatoare asupra bunelor sale intenții față de românii din România: „Atât românii cât și maghiarii de aici ar trebui să fie bilingvi, românii de aici ar trebui să cunoască limba maghiară”. Același personaj continua: „Vreau ca maghiarii să nu se simtă marginalizați în propria țară (oare a vrut să spună că România este țara maghiarilor, sau a gafat? – n.a.), ci să fie integrați și să fie responsabili.

Am convingerea că idealurile pentru care militează trebuie să fie respectate și îndeplinite (nu reiese dacă a inclus și autonomia teritorială – n.a.). Vreau așadar ca U.D.M.R. să ne fie parteneri la guvernare și spun asta pentru că am avut o bună colaborare în trecut, pentru că astfel există un mai bun echilibru pe scena politică și cea de guvernare, dar mai presus de toate pentru că vreau ca maghiarii să ia parte alături de majoritate la procesul decizional din România”. Oare trebuie să-i reamintim domnului președinte al Senatului că – fapt de necontestat –, chiar dacă nu oficial, aproape pe toată perioada postdecembristă U.D.M.R. s-a aflat la guvernare?

Căciulindu-se lamentabil pentru câteva voturi de la delegații Congresului U.D.M.R., în februarie 2019, președintele Senatului României – același Călin Popescu Tăriceanu – citea stălcit ungurește un discurs, în timpul căruia râdea singur la pupitru. Servilism, prostie, ticăloșie sau trădare de țară? După trei decenii de jafuri și trădări mă simt obligat să amintesc din nou cuvintele mareșalului-patriot Ion Antonescu, rostite în urmă cu 79 de ani: „Să nu uităm că istoria nu va uita pe vinovați; și vinovați suntem cu toții: unii, pentru că am tăcut; alții, pentru

că am greșit; cu toții, pentru că am suportat!”.

În continuare voi reda un text apărut recent, conectat nemijlocit la faptele antinaționale ale aceluiași personaj malefic: „Setea de bani și putere este fără limite. Pentru bani și putere unii vând țara doar pentru a-și asigura voturile U.D.M.R., o formațiune condusă de la Budapesta de Viktor Orban. Încă un pas s-a făcut spre iugoslavizarea și libanizarea României. Un proiect de lege semnat de 17 parlamentari U.D.M.R. a trecut de Senat prin « adoptare tacită » pe 25 martie 2019, pentru că nu a fost dezbătut în plenumul Senatului « în timp util ». Adică președintele Senatului, Călin Popescu-Tăriceanu a tras de timp, pentru a promova prin « adoptare tacită » un proiect de lege care primise numeroase rapoarte negative de la comisiile parlamentare și de la Consiliul Legislativ.

U.D.M.R. vrea să fie introdusă paza locală asigurată din unități de voluntari, în afara celei prevăzute de lege deja existente, adică jandarmi, polițiști locali ș.a. Aceste unități de pază alcătuite din voluntari se vor înființa prin decizia consiliului local. De fapt U.D.M.R. vrea să legitimeze paramilitarii unguri. De mai mulți ani în Transilvania se organizează tabere de paramilitari cu instructori din Un-

garia. Este vorba de organizații gen „Magyar Garda (Garda Maghiară), „Plutonul Secuiesc” și „Magyar Nemzeti Arcvonal” – M.N.A. ” (Frontul Național Maghiar). Mai sunt „Mișcarea de Tineret 64 comitate – H.V.I.M” (câte avea « Ungaria Mare » – n.a.) și altele. Acestea se antrenează prin munți și păduri, de exemplu la Joseni, județul Harghita, dar învață și tactici de luptă urbană.

Prin proiectul de lege al U.D.M.R. se urmărește legiferarea acestora. Paramilitarii vor putea acționa sub acoperirea de « voluntari » care asigură paza localității. Se vor putea antrena în liniște, fără ca autoritățile române să mai poată să-i deranjeze. Vor putea fi finanțați de la bugetul local și probabil vor putea avea acces și la arme. Așa a început și în Liban și în fosta Iugoslavie. În Liban, în preajma izbucnirii războiului civil din 1975, fiecare partid avea miliția sa înarmată. Numai că partidele libaneze erau constituite pe criterii etnice și confesionale, cum este la noi U.D.M.R. De exemplu Partidul Progresist era de fapt al sectei Druze, A.M.A.L. erau șiiții, Falangele Libaneze erau catolicii maroniți. A fost nevoie doar de o scânteie pentru a se declanșa războiul civil.